

„Než se Matka Vlčice stala matkou, byla bojovnicí“

Otec Vlk si své lidské dítě vklínil mezi tlapy a začal ho očišťovat jazykem. Dítě, Mauglí, se krčilo na všech čtyřech a ohlodávalo buvolí kost. Na čistotu při jídle nehledělo a šťáva z morku mu stékala po tváři až do ucha. Otec Vlk ji olízl.

„Vyprávěj mi nějaký příběh,“ žadonil Mauglí. Ten den bylo v séónijských kopcích velice vlhko. Džungle se pod nimi vinula, kam oko dohlédlo, a její sytě zelené listoví zdobily červené a žluté levhartí skvrny všude tam, kde rozkvetly stromy. Matka Vlčice odešla na lov dolů směrem k řece, kde

se schovávaly velké krysy zvané bandikuti. Venku hlučel déšť a lesní půdu měnil na zčeřené bahno, v jeskyni však bylo teplo a sucho. Počasí jako stvořené pro vyprávění. „Ale ne ten o mungovi – ten už mě nebaví.“

„Nevyskakuj si.“ Otec Vlk přiložil zub k Mauglího lebce a co nejjemněji přitlačil. Mauglí byl malý, ale neoblomný a měl svaly, které ho jedním skokem dokázaly vynést až na strom. Přesto to zabořilo.

„Au!“ Mauglí si promnul temeno a zlostně na Otce Vlka pohlédl. „*Jauvajs!*“

Vlk neřekl nic, jen Mauglímu postrčil hlavu na stranu, aby ho mohl svižně olíznout na krku.

„Dobře, promiň.“ Mauglí se ve výrazu tváře pokusil skloubit pohoršení a naléhání, což vyžadovalo hodně práce s obočím. „Povídej mi o tom, jak jsi byl malý.“

Otec Vlk zavrtěl hlavou a dál syna čistil. Pečlivě olizoval špínu nashromážděnou za Mauglího levým uchem.

„Prosím!“ přemlouval ho Mauglí. „Mám hlad.“

„Tak si něco dej.“

„Nic nemáme. A já jsem hladový hlavně po příbězích.“

„O sobě vyprávět nebudu. Nehodlám si prohledávat vlastní srst,“ opáčil Otec Vlk.

„Tak mi pověz o tom, jak byla malá máma.“

„Ha!“ Otcí Vlkovi žlutě zasvítily oči. S potěšením Mauglímu ze strany olízl vlasy a nechal ho být. „Dobrá. To by šlo,“ řekl. „Tvá matka je známá od úpatí Séóni až tam, kde stromy na vzdálené straně hory dosahují ke hřebenu.“

Mauglí přikývl. Tohle věděl. Každý to věděl. S rozkoší se protáhl a začal si kousat nehet na palci u nohy.

„Říkali jí Rákša, což znamená ‚démon‘ –“

To byla pro Mauglího novinka. „Máma není žádný démon!“

„Možná spíš duch než démon – něco divokého a nespoutaného. Neměla to být lichotka.“

Mauglí vyplivl nehet, posadil se a sevřel ruce v pěst. „Kdo si dovolil mámě nelichotit? Zabiju ho!“

Otec Vlk ho čenichem jemně ťukl do hlavy a Mauglí přepadl zpátky tátovi do tlap.

„Máma nepotřebuje, aby ses za ni bil. Umí se o sebe postarat sama. Přestaň se vrtět. Chceš si poslechnout ten pří-

běh, nebo bys radši, abych poprosil Balúa, aby přišel a naučil tě lovecký pokřik varanů bengálských?“

Mauglí zakroutil hlavou a skousl si rty. Varaní pokřik je proslulý svou obtížností – varani toho moc nenamluví a naučit se jazyk zvířete, které se vyjadřuje jednou za půl roku, není vůbec snadné.

„Nuže,“ začal Otec Vlk. „Rákša byla z osmihlavého vrhu jediná vlčice.

Od narození to byla bojovnice – samý zub a dráp a škráb. Hryzala kosti a kameny a zatoulaná pířka a občas i své bratry. O napůl snědeného králíka, říkávala Rákše matka, není třeba bojovat na život a na smrt.

„Musíš si ujasnit, co je opravdu důležité, maličká,“ vysvětlovala jí. „O všechno se nemusí svádět bitva.“